

N:o 20.

Ank. till Riksd. kansli den 3 april 1908, kl. 2 e. m.

Betänkande, i anledning af Kungl. Maj:ts proposition med förslag till ändring i förordningen den 11 oktober 1907 angående tillverkning af brännvin.

I proposition, n:o 126, som hänvisats till bevillningsutskottet, har Kungl. Maj:t under åberopande af propositionen bilagdt utdrag af statsrådsprotokollet öfver finansärenden för den 27 nästlidne mars föreslagit Riksdagen att antaga ett vid propositionen fogadt förslag till förordning om ändrad lydelse af 1 § i förordningen den 11 oktober 1907 angående tillverkning af brännvin.

Vid ärendets föredragning inför Kungl. Maj:t ofvan förstnämnda dag har chefen för finansdepartementet, enligt berörda protokollsutdrag, anfört följande:

»Uti det vid Kungl. Maj:ts proposition den 8 mars 1907 (n:o 79) fogade förslag till förordning angående tillverkning af brännvin hade 1 § erhållit följande lydelse:

1 §.

1. Brännvin må, med de här nedan i 2 och 3 mom. omförmälda undantag, tillverkas ej mindre af enhvar välfrejdad person, hvilken äger eller innehar i mantal satt eller särskildt skattlagd jord, än äfven af den, som är behörig att idka fabriksrörelse. Affider brännvinstillverkare eller varder han försatt i konkurs, må redan anmäld tillverkning utöfvas af döds- eller konkursboet.

Bih. till Riksd. Prot. 1908. 5 Saml. 1 Afd. 19 Häft. (N:o 20.)

2. Öfverståthållare, underståthållare, landshöfding, landssekreterare, landskamrerare, kronofogde, länsman, lands- och stadsfiskal, polistjänsteman, domare på landet, borgmästare eller annan magistratsperson i stad, ecklesiastik ämbets- eller tjänsteman, kyrkobetjänt, folkskollärare, i tjänst varande läkare, brännerikontrollör eller tillsyningsman, eller i allmänhet ämbets- och tjänsteman, som till följd af sin befattning kan komma att deltaga i beslut om brännvinstillverkning eller kontroll därå, må icke befatta sig med dylik tillverkning.

Detsamma gälle ock om bolag, däri någon i detta mom. nämnd person är delägare, äfvensom om den, hvilken blifvit dömd till ansvar för brott, som omförmäles i 31 eller 33 §§ af denna förordning.

3. Å ecklesiastika och andra boställen, så ock å annan kronans jord, som ej med stadgad åborätt besittes, vare brännvinstillverkning förbjuden.

Mot omförmälda § har från Riksdagens sida ej någon erinran blifvit gjord. Däremot föranledde författningsförslaget i vissa öfriga delar åtskilliga ändringar. Sålunda hade förslaget, i hvad detsamma innefattade en omläggning af den lokala kontrollen vid brännerierna, väckt vissa betänkligheter, på grund hvaraf Riksdagen beslutit, att sagda kontroll skulle i hufvudsak bibehållas sådan den ännu är ordnad. Af dylik anledning blefvo de i nu gällande förordning angående vjllkoren för tillverkning af brännvin förefintliga, den lokala kontrollen berörande bestämmelser införda i stället för vissa i författningsförslaget ifrågasatta stadganden, hvarjämte 25 § i Kungl. Maj:ts förslag utgått.

Den af sistberörda omständighet påkallade förändrade paragrafbeteckningen har blifvit iakttagen i den vid Riksdagens skrifvelse den 29 maj 1907 (n:o 220) fogade, af Riksdagen antagna författningen, och blef till följd häraf nummerordningen sådan, att 31 § i Kungl. Maj:ts förslag erhöi nummer 30 samt 33 § nummer 32. I 1 § af förordningen, sådan samma § blifvit af Riksdagen antagen, bibehölls däremot hänvisningen till »31 eller 33 §§». I öfverensstämmelse härmed upptogs ifrågavarande 1 § oförändrad i den af Kungl. Maj:t den 11 oktober 1907 utfärdade nådiga förordning angående tillverkning af brännvin.

Då emellertid berörda felaktighet kommer att förrycka den i paragrafen afsedda påföljden af vissa öfverträdelser af författningens föreskrifter, lærer rättelse böra vidtagas.

Den föreslagna förändrade lydelsen af 1 § torde böra träda i kraft samma dag som förordningen i öfrigt eller den 1 oktober 1908.»

Emot Kungl. Maj:ts förevarande framställning har bevillningsutskottet intet att erinra.

Bevillningsutskottet hemställer därför,

att Riksdagen, med bifall till hvad Kungl. Maj:t i propositionen n:o 126 föreslagit, måtte antaga följande

Förordning

om ändrad lydelse af 1 § i nådiga förordningen den 11 oktober 1907 angående tillverkning af brännvin.

Häri genom förordnas, att 1 § i nådiga förordningen den 11 oktober 1907 angående tillverkning af brännvin skall erhålla följande förändrade lydelse:

1 §.

1. Brännvin må, med de här nedan i 2 och 3 mom. omförmälda undantag, tillverkas ej mindre af enhvar välfrejdad person, hvilken äger eller innehar i mantal satt eller särskildt skattlagd jord, än äfven af den, som är behörig att idka fabriksrörelse. Afider brännvinstillverkare eller varder han försatt i konkurs, må redan anmäld tillverkning utöfvas af döds- eller konkursboet.

2. Öfverståthållare, underståthållare, landshöfding, landssekreterare, landskamrerare, kronofogde, länsman, lands- och stadsfiskal, polistjänsteman, domare på landet, borgmästare eller annan magistratsperson i stad, ekle-siastik ämbets- eller tjänsteman, kyrkobetjänt, folkskol-lärare, i tjänst varande läkare, brännerikontrollör eller tillsyningsman, eller i allmänhet ämbets- och tjänste-man, som till följd af sin befattning kan komma att delta i beslut om brännvinstillverkning eller kontroll dera, må icke befatta sig med dylik tillverkning.

Detsamma gälle ock om bolag, däri någon i detta mom. nämnd person är delägare, äfvensom om den, hvilken blifvit dömd till ansvar för brott, som om-förmäles i 30 eller 32 § af denna förordning.

3. Å ecklesiastika och andra boställen, så ock å annan kronans jord, som ej med stadgad åborätt besittes, vare brännvinstillverkning förbjuden.

Denna förordning träder i kraft den 1 oktober 1908.

Stockholm den 3 april 1908.

På bevillningsutskottets vägnar:

H. CAVALLI.
